

РЕШЕНИЕ

№ 25263

гр. София, 28.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 13.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **6181** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на А. Т., гражданин на А., чрез адвокат Т. Й. с адрес за призоваване: [населено място], [улица], ет. 2, офис 4 срещу Решение № 11-ОК/30.05.2023 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на последваща молба чужденеца за предоставяне на международна закрила не е допусната до разглеждане по същество.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен. Твърди се, че административният орган необосновано не е обсъдил представените заедно с молбата нови писмени доказателства, отхвърляйки ги като частни документи. Според оспорващия в закона няма изискване, документите придружаващи молбата за предоставяне на международна закрила да са от съществено значение за спора. И. са доводи, че представените документи от А. Т. следва да бъдат разгледани и обсъдени, защото те увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да бъде признат за лице, имащо право на международна закрила. Оспорващият твърди, че при преценката по какъв ред да се гледа последващата молба, не са взети предвид новонастъпилите обстоятелства в страната на произход на търсещия закрила, а именно въоръженият конфликт между А. и А. през 2022 г. Конфликтът е засегнал повече от 2700 цивилни, които са били принудени да напуснат домовете си. Сключеното примирие между двете страни често се нарушава. Посочва се, че в последните години положението му се е променило съществено. Той е сключил граждански брак и има

малолетни деца, за които полага грижи. В този смисъл следва да бъде отчетен висшия интерес на детето и запазването на целостта на семейството. Като съпруг на български гражданин, А. Т. несъмнено има право да остане на територията на страната. Твърди се, че в оспореното решение са налице неточности, които го опорочават. В него е посочено, че заедно с последващата молба са представени три броя смъртни актове и показания, дадени пред полицията в И.. Това не отговаря на истината, защото жалбоподателят никога не е посещавал И..

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се яви лично. Той и упълномощеният от него адвокат Й. поддържат жалбата.

Ответникът по жалбата не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с молба рег. № УП-1732/15.05.2024 г. до Държавната агенция за бежанците А. Т. е поискал да бъде повторно регистриран като лице, търсещо закрила и да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут. Молбата е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от ЗУБ. Към молбата са приложени молба-обяснение за причините, поради които следва да бъде допуснат до производство по предоставяне на международна закрила, протокол, с който е А. Т. е назначен за заместник-настойник на български гражданин, копие от карта за временно пребиваване на чужденец, копие от удостоверения за раждане на малолетните му деца, медицински документи и извадки от общодостъпни електронни източници, касаещи положението в А..

С решение № 1716 от 11.11.2004 г. на Интервюиращ орган към РПЦБ – С., на А. Т. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Същото е оспорено пред СГС, Административно отделение, който с решение № 37414/2004 г. е отхвърлил жалбата. Решението е влязло в сила.

Впоследствие оспорващия няколкократно е подавал последващи молби за предоставяне на международна закрила, като производствата са били прекратявани поради липса на основателни опасения от преследване в страната на произход А.. За последно с влязло в сила решение № 55 от 03.04.2004 г. на СГС, Административно отделение жалба на А. Т., срещу акт на орган на ДАБ, с която е прекратено производството по подадена от него молба за предоставяне на закрила е отхвърлена и постановеният съдебен акт е влязъл в сила.

Като писмено доказателство по делото беше приета справка № ЦУ-1533/25.06.2024 г., относно ситуацията в страната на произход на търсещия закрила.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при Министерския Съвет е било съобщено на А. Т. лично, видно от положения подпис на 13.06.2023 г. Жалбата е подадена директно в АССГ на 19.06.2023 г., т.е. в рамките на 7-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и

интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспореното решение, административният орган е преценил, че търсещият закрила не е представил допълнителни писмени доказателства, съдържащи нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. В решението е посочено, че към момента на депозирането на последващата молба, причините, поради които А. Т. е напуснал А. не са се променили, както и не се установяват нови обстоятелства, даващи възможност да се направи извод за наличие на предпоставките за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут.

Настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е законосъобразно по следните съображения.

Представените заедно с последващата молба писмени документи, не могат да променят вече установеното с влязло в сила решение на орган при ДАБ обстоятелство, че А. Т. не е доказал наличието на предвидените в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдът не може да не се съгласи с аргумента, че А. Т. не е доказал твърденията си, че ако се завърне в А., животът му ще бъде поставен в опасност.

Няма данни оспорващият да е бил преследван заради своята раса, религия, политическа принадлежност или народност, както и за принадлежност към определена социална група или политически убеждения. Описаните по-горе документи, представени с последващата молба, касаят неговото променено семейно положение по време на престоя му страната, но нямат никакво отношение към предпоставките за предоставянето на статут на бежанец. Същите биха могли да бъдат преценени евентуално в рамките на едно производство по предоставяне на разрешение за пребиваване по реда на ЗЧРБ.

Изложеното мотивира съдът да приеме, че за оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

По отношение на възможното предоставяне на субсидиарна закрила съдът съобрази, представената от ответника справка за положението в страната на произход на търсещия закрила и извърши проверка в общодостъпни източници на информация за страната по произход на търсещия закрила. На интернет-страницата, за търсене на информация за държавите по произход, поддържана от Европейската агенция за убежището, www.esoi.net, както и в други релевантни и надеждни източници не се откриха данни за провеждане на военни действия в А., имащи характера на международен или вътрешен въоръжен конфликт, който да достига прага на безогледно насилие, което да представлява заплаха за живота на цивилното население по смисъла на чл. 15 от Директива 2011/95. В настоящия момент възникналият въоръжен конфликт между А. и А. през 2022 г. е разрешен и двете страни водят преговори за демаркация на границата и за регулиране на бъдещите им отношения. Това, че много хора са били принудени да напуснат домовете си през 2022 г. се дължи на обстоятелството, че по това време наистина е имало сблъсъци между въоръжените сили на двете държави, които вече са прекратени.

Установените и неоспорени факти, дават основание да се приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

Настоящият съдебен състав намира, че е задължен да обсъди някои аспекти от

мотивите дадени, в решението на СЕС от 12.09.2024 г. по дело № С-352/2023 г., заради което производството по настоящето дело е било спряно и които имат връзка с разглеждания спор и с инвокираните от страните доводи.

Без съмнение А. Т. пребивава на територията на Република България вече повече от двадесет години, като през по-голяма част от този период, престоят му е бил без правно основание. Същият няколкократно е подавал молби за предоставяне на международна закрила, които са отхвърляни с влезли в сила решения на органи на ДАБ.

До настоящият момент А. не е изведен от страната, което му е позволило да има семейство и деца и да създаде определени културни, социални и обществени връзки.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, вкл. транспонирането на Директива 2008/115/ЕО, се уреждат от ЗЧРБ.

С решение № 3807 от 09.06.2022 г., АССГ, Първо отделение е отменил Заповед № УРИ № 5392 ПАМ – 2413 от 14.10.2021 г. на Началник отдел „Миграция” – СДВР, с която на А. Т. е наложена принудителна административна мярка „Връщане до страната на произход А.”. Решението е влязло в сила 06.08.2022 г., т.е. актът за връщане не е приведен в изпълнение.

Обективен факт е, че Република България е допуснала пребиваване без уреден статут на А. Т., считано от 2004 г. до 13.11.2024 г. (датата на последното съдебно заседание), т.е. в продължение на 20 години. Лицето е притежавало документ за самоличност – временно карта на чужденец №[ЕИК], чиято валидност е изтекла на 16.03.2022 г. и няма данни да е подновена отново. По реда на ЗУБ, след подаването на молба от 15.05.2023 г. не му е издавана регистрационна карта, доколкото подадената молба е последваща и съгласно чл. 76в, ал. 3 от ЗУБ, правата по чл. 29, ал. 1, т. 3 – 7 не се предоставят на чужденец, който е в процедура по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила.

Няма спор, че чуждият гражданин е влязъл на територията на страната, легално с виза на 01.10.2004 г., но след изтичането на срока ѝ не е напуснал, т.е. той пребивава незаконно в България, извън периодите на разглеждане по същество, а не по допустимост, на подадени от него молби за закрила по ЗУБ и на периода, когато е имал издадена временна лична карта на чужденец.

Съдът приема, че националната правна уредба на ЗЧРБ не предоставя легална възможност за уреждане на пребиваването на чужд гражданин в положение като това на жалбоподателя в България, доколкото не съдържа разпоредба съобразно чл. 6, параграф 4 от Директива 2008/115, поради което е несподелимо мнението на ответника, че единственият начин за уреждане на неговия статут е по реда на ЗЧРБ, вкл. на правото му на пребиваване.

Този извод намира опора в няколко решение на СЕС, по сходни казуси.

В свое Решение от 5 юни 2014 г. по дело С-146/14 PPU, Б. М. А. М., ECLI:EU:C:2014:1320, СЕС застъпва тезата, че видно от целта на Директива 2008/115, напомнена в точка 38 от настоящото решение, тази директива не е предназначена да уреди условията за пребиваване на територията на дадена държава членка на граждани на трети страни в незаконен престой, решението за чието връщане не може или не е могло да бъде изпълнено. Т.е. държавата членка не може да бъде задължена да издаде самостоятелно разрешение за пребиваване или друго разрешение, което дава право на престой, на гражданин на трета страна, който няма документи за

самоличност и не е получил такива от своята страна по произход, след като националният съд го освободи по съображението, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по смисъла на член 15, параграф 4 от Директивата. Все пак в подобни случаи тази държава членка трябва да издаде на въпросния гражданин писмено потвърждение за положението му.

Съгласно чл. 51, параграф 2 от Хартата, нейните разпоредби не разширяват приложното поле на правото на Съюза. Следователно не може да се приеме, че по силата на член 7 от Хартата държава членка може да бъде задължена да предостави право на пребиваване на гражданин на трета държава, който попада в приложното поле на тази директива

СЕС е намерил, че Директива 2008/115, във връзка с член 7, както и членове 1 и 4 от Хартата, трябва да се тълкува в смисъл, че: не налага на държавата членка, на чиято територия пребивава незаконно гражданин на трета държава, да му предостави разрешение за пребиваване, когато по отношение на него не може да бъде издадено нито решение за връщане, нито мярка за извеждане.

В конкретния случай, по отношение на чуждия гражданин е издадено решение за връщане, но същото реално не е изпълнено, поради което фактическото му положение е идентично – Директива 2008/115/ЕО не урежда основание за предоставяне на право на пребиваване на чужд гражданин в положение като това на жалбоподателя в България, нито последиците от незаконното му пребиваване.

Според Решение на Голям състав от 7 март 2017 по дело C-638/16 PPU X и X срещу *État belge*, ECLI:EU:C:2017:173, до този момент законодателят на Съюза не е приел какъвто и да било акт на основание член 79, параграф 2, буква а) ДФЕС за условията за издаване от държавите членки на визи или разрешения за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни по причини от хуманитарен характер, поради което разглежданите в главното производство заявления се уреждат само от националното право. В Решение на Съда (пети състав) от 20 октомври 2022 г. по дело C-825/21 UP срещу *Centre public d'action sociale de Liège*, ECLI:EU:C:2022:810: се посочва, че е уместно е да се отбележи, че съгласно член 6, параграф 4, първо изречение от Директива 2008/115 държавите членки могат „във всеки един момент“ да предоставят на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, „самостоятелно разрешение“ за пребиваване или „друго разрешение, което дава право на престой“, поради „хуманни, хуманитарни или други причини“. Така от самия текст на тази разпоредба, и по-специално от позоваването на „други“ причини, се вижда, че тя позволява на държавите членки на всеки един етап да предоставят на такива граждани право на пребиваване не само по изрично изброените причини, а именно хуманни или хуманитарни причини, но и по всякаква причина от различен вид, която считат за уместна.

Към настоящия момент в България липсва национална правна уредба на писмено потвърждение и на съда не е известна практика на компетентен административен орган по контрол на миграционните процеси за издаване на потвърждение, съгласно Решение на СЕС от 5 юни 2014 г. по дело C-146/14, във връзка със съображение 12 от Директива 2008/115.

Изложеното е основание мнението на ответника, че единственият начин за уреждане на статута на жалбоподателя е по реда на ЗЧРБ, в настоящата му редакция, да не бъде споделено.

От друга страна, настоящият съдебен състав намира, че следва да прецени събраните в

хода на настоящето производство доказателства с мотивите, изложени в цитираните по-горе решения на СЕС и по-конкретно, с тези по дело № 352/23 г.

В решението са засегнати възможностите за предоставяне на хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. Изложените мотиви, според съда имат касателство в разглеждания спор.

В т. 67 от Решение на СЕС по дело C-352/23 се посочва, че „нито една разпоредба от Директива 2008/115 не може да се тълкува в смисъл, че задължава държава членка да издаде разрешение за пребиваване на гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на територията на тази държава членка. Що се отнася по-специално до член 6, параграф 4 от Директива 2008/115, тази разпоредба само позволява на държавите членки да предоставят поради хуманни или хуманитарни причини право на пребиваване въз основа на националното си право, а не въз основа на правото на Съюза, на гражданите на трети страни, които пребивават незаконно на тяхна територия (вж. в този смисъл решение от 22 ноември 2022 г., *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* (Извеждане — Медицински канабис), C-69/21, EU:C:2022:913, т. 85 и 86)“. По-голямата или по-малката продължителност на пребиваването на този гражданин на територията на съответната държава членка е без значение в това отношение (т.68 от решение по дело C-352/23).

Националният нормативен акт (ЗЧРБ) обаче не урежда възможност за предоставяне на право на пребиваване по хуманитарни съображения, каквато възможност е предоставена в разпоредбата на чл. 6, параграф 4 от Директива 2008/115.

От тук се налага извода, че националното законодателство в ЗЧРБ не предвижда възможност за уреждане на статута на пребиваване по „хуманитарни съображения“ на незаконно намиращ се в страната ни чужд граждани, нито съюзният акт в Директивата за връщане съдържа императивна разпоредба, която задължава държава членка да предостави право на пребиваване *по причини от хуманен или хуманитарен характер*.

По отношение на възможността за прилагането на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, съдът преценявайки, приетите по делото като доказателства медицински документи, намира, че те не дават основание да се приеме, че А. Т. страда от особено тежко физическо или психическо заболяване, за лечението, на което в страната му на произход не могат да бъдат осигурени условия. Същите установяват, че през 2021 г. оспорващият е посетил невролог, поради световъртеж, равновесни смущения, намаление на слуха, гадене, страх и общо безпокойство. Изписани са му медикаменти и е препоръчан психо-емоционален покой в домашни условия. Очевидно е, че проведената терапия му се е отразила благоприятно, защото няма данни да му е оказвана медицинска помощ през последвалите три години, а и чужденецът не релевира медицински основания за предоставянето на хуманитарен статут. Здравословното състояние на жалбоподателя, не дава възможност да се установят обстоятелствата по т. 74 от Решение на СЕС от 16 февруари 2017 година по дело C-578/16, а именно той не е лице, което страда от особено тежко психическо или физическо заболяване, така че, прехвърлянето му в държавата на произход да поражда реална и потвърдена опасност от значително и необратимо влошаване на здравословното му състояние, респ. подобно състояние би било в нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ или чл. 4 от ХОПЕС

като основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 15, ал.1, б. „б“ от Директива 2011/95, респ. чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗУБ. Обстоятелството, че според представените на 03.01.2024 г. документи, братът на оспорващият А. Н. има медицински проблеми и е получил хуманитарен статут, не може да обуслови, основание за предоставяне на закрила и на жалбоподателя в настоящето производство.

Т.е. в случая не се установяват каквито и да фактически основания, даващи възможност да се приеме, че на А. Т. следва да се предостави хуманитарен статут на основание чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, поради хуманни или хуманитарни причини, очертани детайлно в решение от 18 декември 2014 г., M'Bodj, C-542/13 на СЕС.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорващия са налице два варианта, при реализирането, на който и да е от тях, той би могъл да получи разрешение за законно пребиваване на територията на Република България. В първия случай, чужденецът следва да се върне в държавата си на произход А. или в друга държава, където да кандидатства пред съответните български консулски власти за издаване на виза тип „D“ за дългосрочно пребиваване. Издаването на такава виза би му позволило, впоследствие да кандидатства и за разрешение за пребиваване на територията на страната, което е със различен срок.

При втория случай, намирайки се на територията на Република България в незаконен престой, той може да поиска от органите на Дирекция „Миграция“ – МВР, да му издадат на основание чл. 14, параграф 2 от Директива 2008/115, потвърждение в писмен вид, че срокът на доброволно напускане е удължен съгласно член 7, параграф 2, или че решението за връщане временно няма да бъде изпълнявано принудително. Издаването на такова потвърждение А. Т. може да обоснове с наличието на предпоставките по параграф 1, б. а) от цитираната норма, а именно с цел запазване на целостта на семейството с членове на семейството, намиращи се на територията на страната. При отказа от издаване на такова потвърждение оспорващият може да го оспори пред компетентния административен съд, независимо от факта, в ЗЧРБ не е, предвидено издаването на такова потвърждение, позовавайки се на директния ефект на цитираната норма.

По изложените съображения съдът намира, оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при съответствие са материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Т., гражданин на А., чрез адвокат Т. Й. срещу Решение № 11-ОК/30.05.2023 г. на Интервюиращ орган при Държавната Агенция за бежанците при МС, с което на последваща молба чужденеца за предоставяне на международна закрила не е допусната до разглеждане по същество.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 85, ал. 3 от ЗУБ.